

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 445/2021-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Danielom Tarbajom, advokátska kancelária, Zámocká 525/28, Stropkov, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Tdo 19/2021 z 28. júla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 11. októbra 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Svidník (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 T 48/2019-655 z 11. marca 2020 uznaný vinným zo spáchania zločinu podvodu, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov nepodmienečne, a prečinu sprenevery, vo vzťahu ku ktorému okresný súd upustil od uloženia súhrnného trestu. Zároveň sťažovateľovi okresný súd uložil povinnosť nahradiť škodu poškodeným.

3. Vydaniu rozsudku okresného súdu predchádzalo vyhlásenie sťažovateľa [podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku] urobené po prednesení obžaloby, že je vinný zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe.

4. Proti prvostupňovému rozsudku okresného súdu (vo vzťahu k všetkým jeho výrokom) podal sťažovateľ dovolanie z dôvodu, že v trestnom konaní bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku]. Prípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku sťažovateľ odôvodnil znením § 257 ods. 5 *in fine* Trestného poriadku s tým, že proti rozsudku prvostupňového súdu riadny opravný prostriedok nepodal, pretože právny poriadok mu to neumožňoval.

5. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa napadnutým uznesením č. k. 1 Tdo 19/2021 z 28. júla 2021 podľa § 381 písm. d) Trestného poriadku odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ považuje napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu za arbitrárne a nepreskúmateľné, pretože toto nedalo zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na otázku, z akého dôvodu bolo jeho dovolanie napriek zásadnému porušeniu práva na obhajobu odmietnuté.

7. Podľa názoru sťažovateľa sa dovolací súd ťažiskovým ustanovením § 257 ods. 5 Trestného poriadku v odôvodnení rozhodnutia absolútne opomenul zaoberať, nie to ešte ho aplikovať, resp. svoje odmietajúce uznesenie skrz § 257 ods. 5 Trestného poriadku presvedčivo odôvodniť a vyložiť. Zo strany dovolacieho súdu došlo podľa sťažovateľa k odopretiu jeho práva na mimoriadny opravný prostriedok, čo je v rozpore s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale aj so samotnými ustanoveniami Trestného poriadku.

8. Ako podstatu svojho dovolania sťažovateľ uviedol zásadné porušenie práva na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] spočívajúce v zmarení rekognície a jej vykonaní v rozpore so zákonom, ako aj v postupe orgánov činných v trestnom konaní v rozpore s § 206 ods. 1 Trestného poriadku.

9. Sťažovateľ tvrdí, že vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku nemôže byť dôvodom na to, aby najvyšší súd odmietol preskúmať konanie, najmä pokiaľ je namietané porušenie práva na obhajobu, a to všeobecným konštatovaním o nevyužití riadneho opravného prostriedku, vzdaní sa práva na jeho podanie alebo poukazom na oprávnenie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) na podanie dovolanie podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku.

10. Práve na základe poučenia súdu prvého stupňa o možnosti napadnúť rozhodnutie dovolaním podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľ inicioval dovolacie konanie, avšak odôvodnenie rozhodnutia dovolacieho súdu nedalo jasnú, určitú a zrozumiteľnú odpoveď na interpretáciu a aplikáciu § 257 ods. 5 Trestného poriadku v spojení s § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania, ku ktorému malo dôjsť jeho nedostatočným odôvodnením, resp. absenciou primeranej interpretácie a aplikácie zodpovedajúcich ustanovení Trestného poriadku (§ 257 ods. 5) konajúcim súdom, majúcou za následok arbitrárnosť rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

12. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva vtom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

13. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, rovnako ako práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03. III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je pritom vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (obdobne pozri aj judikatúru ESĽP Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A. č. 303A. s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994. séria A. č. 303B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníka (strany) konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka (strany) primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04. IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04. III. ÚS 32/07).

14. O prípad porušenia ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny), resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím alebo postupom všeobecného súdu pritom môže ísť okrem iného vtedy, ak by tento súd fakticky odňal komukoľvek možnosť domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (II. ÚS 8/01), alebo by rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (I. ÚS 241/07), prípadne, pokiaľ by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05), teda ak súdom zvolený výklad neprípustne postihuje niektoré zo základných práv sťažovateľa, prípadne opomína možný výklad iný, ústavne konformný alebo je výrazom zjavného

a neodôvodneného vybočenia zo štandardov výkladu, ktorý je v súdnej praxi rešpektovaný, resp. je v rozpore so všeobecne uznávanými zásadami spravodlivosti.

15. Vo všeobecnom poňatí posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

16. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia opísal dovtedajší priebeh trestného konania a jeho závery, zhrnul podstatu dovolacej argumentácie sťažovateľa a stručne opísal stanovisko príslušného prokurátora a jednej z poškodených, ktorí sa k podanému dovolaniu vyjadrili.

17. Pripomenul, že sťažovateľ na hlavnom pojednávaní konanom 11. marca 2020 vyhlásil podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný zo všetkých 17 skutkov, ktoré boli uvedené v obžalobe, a zároveň po vyhlásení napadnutého rozsudku a poučení o možnosti podania opravného prostriedku uviedol, že sa vzdáva práva na podanie odvolania, a súčasne nesúhlasil, aby osoby uvedené v § 308 ods. 2 Trestného poriadku podali odvolanie v jeho prospech. Práva na podanie odvolania sa vzdal aj prokurátor a prítomní poškodení.

18. Následne dovolací súd citoval § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, podľa ktorého proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa môže podať dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 obvinený vo svoj prospech proti výroku, ktorý sa ho priamo týka.

19. Najvyšší súd následne uviedol, že § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku nadväzuje na § 372 ods. 1 Trestného poriadku, v zmysle ktorého oprávnené osoby okrem ministra spravodlivosti môžu podať dovolanie len vtedy, ak využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a bolo o ňom rozhodnuté. Obvinený a osoby uvedené v § 369 ods. 5 Trestného poriadku môžu podať dovolanie aj vtedy, ak riadny opravný prostriedok podal prokurátor alebo poškodený a odvolací súd rozhodol v neprospech obvineného. Generálny prokurátor môže podať dovolanie aj vtedy, ak riadny opravný prostriedok podal obvinený a odvolací súd rozhodol v jeho prospech.

20. Po tomto poukaze na príslušnú právnu úpravu dovolací súd konštatoval, že sťažovateľ sa po vyhlásení dovolaním napadnutého rozsudku podľa § 312 ods. 1 Trestného poriadku výslovne vzdal svojho práva na podanie odvolania a v tejto veci nenastala ani situácia predpokladaná v druhej vete § 372 ods. 1 Trestného poriadku. Absencia podmienky vyjadrenej v naposledy uvedenom ustanovení podľa najvyššieho súdu vylučovala meritórny prieskum tejto veci na dovolacom súde z iniciatívy obvineného.

21. Ako *obiter dictum* dovolací súd uviedol, že vyhláseniu obvineného podľa § 312 ods. 1 Trestného poriadku v časti výroku o vine napadnutého rozsudku konkuruje vyhlásenie obvineného o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, čo znamená, že oprávnenie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky na podanie dovolania (§ 369 ods. 1 Trestného poriadku) v uvedenej časti – pokrytej vyhlásením obvineného o vine je limitované na dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

22. Napokon najvyšší súd zaujal svoje stanovisko aj k námietke sťažovateľa vznesenej proti zápisu o vzdaní sa práva na podanie odvolania uvedeného v zápisnici o hlavnom pojednávaní 11. marca

2020 (keďže najmä vzhľadom na výrok o treste by takéto vyhlásenie nesledovalo jeho vôľu a bolo by navyše nelogické, ak by súhlasil s uložením ďalšieho nepodmienečného trestu odňatia slobody) a dovolací súd uviedol, že dotknutého úkonu sa osobne zúčastnil aj obhajca sťažovateľa, pritom obsah predmetnej zápisnice v priebehu hlavného pojednávania nenamietla postupom podľa § 58 ods. 1 písm. f) a § 60 ods. 1 Trestného poriadku žiadna z tam prítomných strán. Urobil tak bez ďalšieho až sťažovateľ (prostredníctvom iného obhajcu) v podanom dovolaní, t. j. s odstupom času takmer jedného roka. V tomto smere najvyšší súd poukázal na znenie judikátu R 50/1969-I, podľa ktorého zápisnicu o hlavnom pojednávaní, ktorá má charakter verejnej listiny, treba považovať za dôkaz o tom, aký bol priebeh hlavného pojednávania, pokiaľ by nesprávnosť jej obsahu nebola preukázaná inými dôkazmi.

23. Najvyšší súd v závere napadnutého rozhodnutia citoval § 382 písm. d) Trestného poriadku (podľa ktorého dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením bez preskúmania veci odmietne dovolanie, ak nie sú splnené podmienky dovolania podľa § 372 alebo § 373 Trestného poriadku ani po postupe podľa § 379 ods. 1 Trestného poriadku) a, konštatujúc absenciu podmienky vyplývajúcej z § 372 ods. 1 Trestného poriadku, ktorú nebolo možné napraviť postupom podľa § 379 ods. 1 Trestného poriadku, dovolanie sťažovateľa na neverejnom zasadnutí bez meritórneho preskúmania veci s odkazom na § 382 písm. d) Trestného poriadku odmietol.

24. Podľa názoru ústavného súdu je napadnuté rozhodnutie ústavne akceptovateľné, keďže vo svojom odôvodnení dáva adekvátnu odpoveď na všetky pre rozhodnutie o dovolaní sťažovateľa relevantné tak skutkové, ako aj právne otázky, a to bez toho, aby poprel znenie, zmysel alebo účel príslušných dotknutých zákonných ustanovení Trestného poriadku vzťahujúcich sa na danú vec. Jeho stručnosť síce mohla mať za následok nedostatočné pochopenie v ňom prijatých záverov a im predchádzajúcich postupov najvyššieho súdu zo strany sťažovateľa, avšak s prihliadnutím na jeho povinné zastúpenie kvalifikovaným obhajcom v dovolacom konaní, o ktorom je dôvodné predpokladať, že rozhodnutie (jeho závery) bude spôsobilý jasne a zrozumiteľne komunikovať dovolateľovi (sťažovateľovi), nemožno dovolaciemu súdu strohosť rozhodnutia vytykať ako neprípustný zásah do práva sťažovateľa na spravodlivý proces.

25. Citovanou právnou úpravou zakotvenou v procesnoprávnom predpise, ktorým sa konanie riadilo, a priblížením vzťahov medzi jednotlivými ustanoveniami Trestného poriadku týkajúcimi sa dovolania najvyšší súd ozrejmil, prečo sa nemohol dovolaním sťažovateľa meritórne zaoberať a preskúmať v ňom uvádzané námietky.

26. Napriek tomu, že úlohou ústavného súdu v konaniach o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je dotvárať ani dopĺňať odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov, v danej veci považoval ústavný súd za potrebné priblížiť sťažovateľovi závery napadnutého rozhodnutia, využívajúc pri tom stabilnú judikatúru najvyššieho súdu v oblasti týkajúcej sa dotknutej problematiky.

27. Najvyšší súd judikuje (pozri napr. č. k. 6 Tdo 3/2016 zo 14. apríla 2016 publikované v Zbierke pod č. 12/2017, č. k. 4 Tdo 72/2019 z 23. februára 2021, č. k. 4 Tdo 73/2019 z 23. februára 2021, č. k. 4 Tdo 22/2021 zo 17. júna 2021, 4 Tdo 39/2020 z 27. apríla 2021, č. k. 5 Tdo 82/2020 z 18. februára 2021, č. k. 1 Tdo 2/2021 zo 17. marca 2021), že z § 257 ods. 5 Trestného poriadku [podľa ktorého „Ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe alebo urobil vyhlásenie podľa odseku 4, súd v tomto rozsahu postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) a zároveň

obžalovaného poučí, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c).“] vyplýva, že proti rozsudku súdu prvého stupňa po prijatí vyhlásenia obvineného, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, možno (čo sa týka výroku o vine) podať dovolanie iba z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Avšak v § 257 ods. 5 Trestného poriadku nie je špecifikovaný konkrétny subjekt, ktorému toto právo prislúcha, preto ho treba vykladať v spojení s § 369 ods. 1 a 2 Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že oprávnený na podanie dovolania v tomto prípade je len minister spravodlivosti (na podnet obvineného alebo na podnet inej osoby), a to z dôvodu, že ide o rozhodnutie súdu prvého stupňa. Rozhodnutie súdu prvého stupňa po prijatí vyhlásenia o vine je totiž, čo sa týka výroku o vine, vychádzajúc z § 257 ods. 5 Trestného poriadku, odvolaním obvineného nenapadnuteľné, obvinený nie je podľa § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku oprávnený podať odvolanie proti takémuto rozhodnutiu. Na podanie dovolania je obvinený podľa § 369 ods. 2 Trestného poriadku oprávnenou osobou len za predpokladu, že ide o právoplatné rozhodnutie súdu druhého stupňa a, vychádzajúc z § 372 ods. 1 Trestného poriadku, len za splnenia podmienky, že súd druhého stupňa meritórne rozhodol (vecou sa meritórne zaoberal) o odvolaní podanom obvineným ako oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné.

28. Ústavnú konformnosť uvedenej interpretácie dotknutých ustanovení Trestného poriadku ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti aproboval (pozri, IV. ÚS 71/2021, IV. ÚS 227/2021, II. ÚS 381/2019, III. ÚS 182/2018, obdobne I. ÚS 159/2018, I. ÚS 253/2018).

29. Závery o nemožnosti podania odvolania obvineným [po postupe podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku] proti prvostupňovému však neplatia pre výroky súdu prvého stupňa netýkajúce sa rozhodnutia o vine, t. j. napr. pre výrok o treste a pod. (k tomu pozri nálezy ústavného súdu III. ÚS 347/2018 a II. ÚS 143/2020). V takom prípade je obvinený po splnení ďalších zákonných podmienok oprávnený na podanie dovolania [a to nielen z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku].

30. V danej veci, ako sťažovateľ uviedol, bolo dovolanie podané proti všetkým výrokom prvostupňového rozhodnutia, avšak zjavne pre jeho podanie (v časti mimo výroku o vine) nebola splnená zákonná podmienka vyplývajúca z § 372 ods. 1 Trestného poriadku, ktorou je práve predchádzajúce podanie odvolania (proti iným výrokom prvostupňového rozhodnutia ako výroku o vine), o ktorom by bolo rozhodnuté. A na túto okolnosť najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí jasne poukázal a aj z toho dôvodu dovolanie sťažovateľa odmietol.

31. Pozornosti ústavného súdu neušlo, že v prípadoch, na ktoré sa vzťahovali závery uvedené v bode 27 odôvodnenia tohto rozhodnutia, najvyšší súd dovolania obvinených smerujúce proti výroku prvostupňového rozhodnutia o ich vine v prevažnej miere odmietol z dôvodu podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku (t. j. ako podané neoprávnenou osobou), a nie ako to dovolací súd urobil v aktuálnej veci (aj vo vzťahu k výroku o vine) podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku (t. j. neboli splnené podmienky dovolania podľa § 372 alebo § 373 ani po postupe podľa § 379 ods. 1), primeranosť použitia ktorého sa vzťahuje skôr na ostatné výroky rozsudku súdu prvého stupňa. Táto skutočnosť však nemala žiaden dopad na správnosť postupu najvyššieho súdu, ak dovolanie

odmietol, a teda nemohla predstavovať porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

32. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98. I. ÚS 110/02.1. ÚS 140/03. IY. ÚS 166/04. IV. ÚS 136/05. III. ÚS 168/05).

33. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že v preskúmvanej veci nezistil žiadnu možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a ani jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu č. k. 1 Tdo 19/2021 z 28. júla 2021, preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

34. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu